

3 graden op 418

Op het houten bord aan de veranda stond HUIS HINKEL.

‘Waarom heet het zo?’ vroeg ik.

Niemand die het wist. Zelfs mevrouw Fleming, de makelaar, had geen idee. Al trilden haar handen zo dat ik me afvroeg of ze niet iets verzwegen.

We stonden met z’n allen in de voortuin, naast een uit de kluiten gewassen hulstboom die helemaal boven het dak uit stak.

‘Hulststraat 418,’ zei mama met een blik op de folder. ‘Dit is het goedkoopste huis in de buurt, en toch moet het een van de grootste zijn.’ Ze keek de makelaar aan. ‘Hoe zit dat?’

‘Laten we eerst maar naar binnen gaan, voor ik daar antwoord op geef,’ zei Fleming. ‘De vorige eigenaar was een tikje excentriek.’

‘Een ouderwetse villa,’ zei papa. ‘Geen standaard bouw. Een mooie grote veranda ervoor, en in een nette buurt.’

Mijn broertje Aaron en ik keken stiekem naar het buurhuis toen papa dit zei. Daarvan waren bijna alle ramen dichtgetimmerd.

De villa waar we voor stonden was er niet veel beter aan toe. De twee ramen op de eerste verdieping en het schuine dak boven de veranda deden me denken aan een bejaarde grijsaard met een hangsnor.

Een halfuur eerder zou ik hebben gezegd dat elk huis beter was dan de benauwde flatjes waarin we al mijn hele leven woonden. Nu begon ik toch te twijfelen.

‘Het kan wel een lik verf gebruiken,’ vond mama.

‘Dan geven we het een lik verf,’ zei papa. ‘Wat is je lievelingskleur? Josh en Aaron helpen wel. Toch, jongens?’

‘Mag het vandaag?’ vroeg Aaron.

‘Zie je?’ zei papa. ‘De jongens zien het helemaal zitten.’

‘Ik niet,’ zei ik. ‘Ik vind het maar een krot.’

‘Hou je mond, Josh,’ zei papa vlug.

‘U zou pas de tweede eigenaar zijn,’ kwam Fleming tussenbeide. ‘De eerste heeft hier ruim 75 jaar gewoond.’

‘O, is die...’

Fleming knikte. ‘Ja. Kortgeleden gestorven.’

‘Woonde hier een dood iemand?’ vroeg Aaron zachtjes aan mij.

‘Voor hij doodging,’ antwoordde ik. ‘Daarna niet meer.’

‘O. Gelukkig.’

‘Wie is die man aan de overkant?’ vroeg mama. ‘Hij kijkt naar ons.’

Op de veranda van het goed onderhouden huis tegen-

over ons zat een oude man. Hij keek ons strak aan en zijn lippen bewogen, maar we stonden te ver weg om te horen wat hij zei.

‘Ik denk niet dat hij gevaarlijk is, schat,’ zei papa. ‘En je zegt toch altijd dat je het zat bent om in een flat te wonen? Dit is je kans! Zo’n huis zouden we ons anders nooit kunnen veroorloven.’

‘Laten we dan maar binnen gaan kijken,’ zei mama. ‘Maar er moet een reden voor zijn dat het zo goedkoop is.’

We liepen achter Fleming aan de veranda op. Ze stak de sleutel in het slot en legde een bibberende hand op de deurkruk. Onzeker keek ze om.

‘Het voelt misschien wat... beangstigend als u binnenkomt, maar vergeet niet dat dit een heel mooi prijsje is. En dat een likje verf wonderen kan doen.’ Toen deed ze met een flauw lachje de deur open.

We gingen naar binnen en de wereld zakte scheef.

Aaron viel tegen me aan.

‘Hé, kijk uit!’ zei ik.

‘Daar kan ik toch niks aan doen!’

Fleming zuchtte. ‘De vloer ligt precies 3 graden uit het lood. Als u denkt dat het huis verzakt: dat is niet zo. Het staat als een huis, zogezegd. Maar het is zo bedoeld, en ik kan u de bouwtekeningen laten zien als u bewijs wilt.’

‘Wilt u zeggen dat het in het hele huis zo is?’ vroeg mama.

‘Ik ben bang van wel. In alle kamers.’

‘Waarom zou iemand een huis bouwen met schuine vloeren?’

Fleming keek op haar horloge. ‘Geen flauw idee,’ zei ze. ‘Dat is inderdaad een raadsel.’

‘Joepie!’ riep Aaron.

Ik keek hem dreigend aan en liep verder het huis in.

Een zonnestraal viel door de open deur op dansende stofjes. Toen mijn ogen een beetje aan het schemerdonker gewend waren, viel me iets op. Op de muren, trapleuningen en het grootste deel van de vloer stonden woorden, getallen, grafieken en schetsen in pen en potlood.

‘Muren zijn zo overgeschilderd,’ zei Fleming, die zag waar ik naar keek.

‘Ik zou er niet over peinzen,’ zei papa zacht. Hij hinkte naar de dichtstbijzijnde muur. Op het verschoten bloemetjesbehang stonden in een priegelig handschrift de woorden *KWADRATISCHE IONISATIE*, met een schets van een kegelvormig apparaat ernaast. De kegel was met draden aangesloten op de oren van een heel mooi en gedetailleerd getekend menselijk hoofd. Vlak bij het hoofd stond een grafiek met getallen en de woorden *VERSTERKTE BIOAKOESTIEK* erboven.

‘Het is heel apart, maar wel mooi,’ zei papa. ‘Dit zou wel eens belangrijke amateurkunst kunnen zijn, schat. Dit moet het museum weten.’ En aan de makelaar vroeg hij: ‘Was de eigenaar kunstenaar?’

‘Ik zou het niet weten. Geen van de burens heeft hem ooit gezien.’

‘Ik dacht dat u zei dat hij nog niet zo lang dood was.’

‘Hij was erg op zichzelf,’ zei Fleming. ‘Tenminste, dat zeggen de burens. Maar burens zeggen zoveel.’ Haar handen trilden nu nog erger. ‘Als u vandaag een bod doet, gaat er nog tienduizend van de prijs af.’

‘Niemand heeft hem óóit gezien?’ vroeg ik.

‘Iemand ooit vast wel.’ Ze legde haar handen op haar rug. ‘Moet u horen, ik snap het best als u geen belangstelling hebt. Ik heb dit huis al meer dan twintig keer laten zien en niemand is verder gekomen dan de voordeur. U hoeft het maar te zeggen en onze wegen scheiden zich. Even goede vrienden.’

‘Ik heb nooit gezegd dat we het niet willen,’ zei papa. Hij keek naar mama, die haar hoofd schudde. ‘Geef het een kans, lief. Dit huis zou wel eens een grote artistieke vondst kunnen zijn. Moet je zien hoe prachtig die tekeningen zijn uitgewerkt.’

‘Mij lijkt het eerder het werk van een gek,’ zei mama.

‘De mensen vonden Van Gogh ook een gek.’ Papa probeerde haar te paaïen, Van Gogh was namelijk mama’s favoriete schilder. ‘En moet je het houtwerk zien! Kers, denk ik.’

‘Hulst,’ zei Fleming.

‘Hoor je dat? Hulst! Hulsthout in de Hulststraat. In welk huis vind je hulsthout? Moet je die bewerkte trapleuningen zien. En die houten vloeren dan?’

‘Ik zie ze. En ze lopen allemaal schuin.’

‘Oké!’ riep Fleming. ‘Twintigduizend eraf, maar lager ga ik echt niet!’

‘Niet laag genoeg.’ Dat was ik.

‘Josh!’

We kochten het huis. Voor die prijs kon ze wel wennen aan de schuine vloeren en het gepriegel op de muren, zei mama. Ik denk dat ze wist dat papa gelijk had: van papa’s salaris en wat zij verdiende – ze werkte parttime op de

administratie van onze school – konden we eigenlijk niet eens een half zo groot huis betalen. We waren gedoemd om in een scheef krot te wonen.

Twee weken later, op de eerste dag van de zomervakantie, trokken we erin: mama, papa, opa, mijn broertje Aaron, onze kat Molly en ik. We kwamen uit een flatje met twee slaapkamers, één voor mijn ouders en één voor Aaron en opa. Ik sliep in de woonkamer op de bank.

Op de dag van de verhuizing, toen wij met z'n vieren dozen sjouwden, liet opa zich op de schommelbank op de veranda zakken en haalde zijn pijp en tabakszak tevoorschijn. Op zijn houten been stond hij niet al te stevig, daarom ging hij maar paffend het verkeer zitten regelen.

Aaron en ik hielden even pauze bij hem op de bank. Opa liet zijn hand over de bewerkte armleuning gaan. 'Dit is vakwerk van de bovenste plank. Zelden beter gezien. Ik weet nou al dat deze bank en ik dikke vrienden zullen worden,' zei hij. 'Nu kan ik ook roken als het regent.'

Hij leunde achterover en wees met de steel van zijn pijp naar de overbuurman, de bejaarde die we al eerder hadden gezien. 'Interessant heerschap wel,' zei opa. 'Hij zit al een halfuur tegen zichzelf te kletsen.'

Later die middag, nadat we het grootste deel van de dozen het huis in hadden gezeuld, sleurde mama Aaron en mij mee om onze nieuwe buurman gedag te zeggen. Hij leek nog ouder dan opa. Zijn witte haar was glad naar achteren gekamd. Hij had diepe rimpels in zijn gezicht en dikke wenkbrauwen die bijna voor zijn ogen hingen. Maar gek genoeg zagen zijn kleren eruit alsof ze pas gestreken waren.

De man keek niet op toen we eraan kwamen. Hij bleef rustig in zichzelf mompelen.

‘Misschien is hij doof,’ zei Aaron. ‘HALLO! WIJ ZIJN DE NIEUWE BUREN!’ De Prater – zo zijn we hem later gaan noemen – keek strak naar ons huis.

‘Ze was misschien wel de meest ongepolijste en ongeletterde ster van de geluidsfilm,’ zei hij binnensmonds. ‘De complete inhoud was uit de doos ontsnapt. Er zat nog maar één ding in.’ Toen zei hij iets over Sint-Hubert en ‘een dode Belg met starende ogen’. Mama gaf ons een duwtje en we gingen snel terug naar de overkant.

Links naast ons nieuwe huis stond een huis met twee voordeuren en twee brievenbussen, één van het appartement boven en één van de woning beneden. Ze stonden allebei leeg. Het gras moest nodig gemaaid worden.

Aan de andere kant naast ons stond het huis met de dichtgetimmerde ramen. De verkleurde hemelsblauwe verf bladderde van de houten wanden. Een paarse voordeur ging schuil achter karrewielen, knuffelbeesten, oude brievenbussen en een enorm hertengewei. Ook hier moest het gras nodig gemaaid worden.

De man van het huis met de paarse deur had een bos vet grijs haar en droeg teenslippers, een korte broek en een hawaiïhemd met alle knoopjes los. Toen we hem op de dag van de verhuizing gedag zeiden, keek hij Aaron en mij kwaad aan.

‘Het kan wel wat minder.’

‘Wat kan wel wat minder?’ vroeg ik.

‘Die herrie.’

Alle andere huizen in de straat zaten goed in de verf en

hadden nette voortuintjes, en ook verder leek het best een normale buurt.

Maar het enige andere kind aan onze kant van de Hulststraat zei dat dat helemaal niet zo was. Ze heette Lola. Ze woonde met haar moeder en stiefvader in het groene huis op de hoek. Ze was een jaar jonger dan ik, maar bijna tien centimeter langer.

‘Het is hier echt niet normaal,’ zei ze, draaiend aan een pluk donker krulhaar. ‘En jullie wonen in het raarste huis van de hele buurt. Dat zegt iedereen. Die schuine vloeren zijn nog lang niet alles.’

‘Hoe bedoel je?’ Ik vond ons nieuwe huis ook raar, maar ik vond het niet leuk dat zij dat zei.

Ze schudde haar hoofd. Het enige wat ze kwijt wilde was: ‘De burens hebben die vent die er woonde in geen zestig jaar gezien. En mijn stiefvader zegt dat jullie ratten hebben.’

Lola had gelijk. We vonden die ratten meteen de volgende dag. De dag dat er in ons huis met de schuine vloeren iemand doodging. Iemand die Jimmy heette.